

"NEMAJ STRAHA JER JA SAM S

TOBOM."

Dragi Ivane, ne poznajemo se ali meni se čini kao da te znam

cijeli život. Od kada sam doživjela obraćenje često se nađem na

tvojem siteu, puno si mi pomogao, hvala ti od srca.

Evo valjda je došlo i moje vrijeme da napišem pokoju riječ

o putu moga obraćenja (koje je tek započelo), naime od kada se desilo

imam želju svima ispričati kako je Isus Krist živi Bog, da je on tu.

Premda nisam baš od "pera" kako bi se reklo, ta mi se potreba za

pisanjem učinila čudnom ali očito je da Duh Sveti radi svoje.

Čitanjem tuđih svjedočanstava stekla sam uvid u taj neki sličan proces,

potrebu svjedočenja, i zahvaljujem Bogu na njima jer sam već mislila da

sam skrenula.

Pročitala sam i poslušala svjedočanstva koja su u nekim stvarima toliko

slična mojem;

traženje istine, neimanje hrabrosti, praznina i taj neopisiv nemir, pa čak

i okolnosti pod kojima se sve dešavalo. Nastojeću biti što jezgrovitija

iako sam puno stvari radi opširnosti morala izostaviti. Pa krenimo redom.

Moje traženje istine traje već gotovo 30 godina, ponekad mi se čini

da od kada znam za sebe, da se pitam, Što ja radim ovdje? Koja je svrha

biti tu?

Kao djevojčica od 8 godina nakon tragedije u bližoj porodici doživjela sam

u snovima dolazak te osobe, uvijek je bio isti prizor, bijela svjetlost,

on hoda prema meni i govori: "ja sam dobro". To je trajalo nekih godinu

dana, svaku večer, netom nakon što zaspim, nikad o tome nisam govorila

tek do prije par godina.

Da li su to bile halucinacije, mašta, vizije, ne bih ulazila u to, no taj je

događaj meni kao djetetu bio samo potvrda da ovaj svijet nije sve, da

ima i ta druga dimenzija, nebo, raj...

Općenito mislim da mala djeca osjećaju to, kao što bi prof. Ivančić rekao:

“djeca znaju da Bog postoji”.

Od tada je krenulo moje traženje tog drugog nematerijalnog svijeta,

čitanje knjiga o metafizici, mističnim pojavama, duhovima. Od malena

sam išla na vjeronauk, primila sve sakramente, na misu odlazila jer se

moralo, znate kako to ide. Prođe Krizma, ostala misa za blagdane.

Iako moram priznati da sam imala nekad potrebu otići u crkvu, uvijek

sam se ugodno tu osjećala, osjećala sam neki mir, ali misu nisam

shvaćala, dosada, nikako proći, više sam voljela samo sjediti u crkvi,

sama, što manje ljudi to bolje.

Srednja škola, fakultet, "mladenačke radosti", kratko rečeno.

Sve sam radila da se zaboravim, valjda da uopće ne mislim na ono što je

jedino bitno.

Društvo mi je bilo sve, s njima sam mogla komunicirati, oni su razumjeli

moj bunt, moje osjećaje.

Komunikacije u mojoj obitelji nije bilo, sve se svodilo na što si jela i koju

ocjenu si dobila.

Budući da sam uvijek bila odličan đak, na vidjelo nikad nije došla ova

moja druga, loša strana, hvala ti Bože što si me čuvao, jer sad uviđam da sam mogla pasti jako nisko. Ponekad su dolazile faze da se nisam mogla više nositi s tim načinom života, osjećala sam se sa svakim izlaskom sve jadnija.

Tada sam našla dečka, za kojeg sam valjda od početka znala da je on taj (kasnije smo se i vjenčali), napokon sretna...

Završila fax, dobila posao, situacija doma super, jer više nije bilo pritiska kad ćeš se udati.

I jednu ljetnu večer ležim u krevetu i baš razmišljam, kako se sve posložilo, napokon sve imam, ležim i ležim i čekam da to sve povežem kad ono opet praznina, ogromna praznina.

I mislim se, što fali, i nakon nekog vremena sjetim se da duuuugo nisam

molila, niti onaj moj pozdrav "Bože, laku noć", ništa. Sve ovo vrijeme

nikad nisam nijekala postojanje Boga, on je bio netko, nešto kome bih

znala pričati kad mi je bilo teško i to je sve. Sklopim napokon ruke

i da ću krenuti moliti Zdravo Marijo kad ono nešto prođe kroz mene,

poput neke struje, čudan osjećaj, želim razdvojiti dlanove, nema šanse,

cijela sam bila kao ukočena, prestala sam se opirati i samo sam zaspala.

Drugi dan, analiziranje, što je sad to?, i krenula ja putem malo dublje

duhovnosti, ali koje?

Ma bilo koje, čitala sam sve i svašta, što god mi je palo pod ruku, New

Age, krishna, jogiji, ezoterija tj. na preporuke moje prijateljice. Čitam ja
to, ali ništa, ne nalazim se u tome, sve mi je nekako isključivo i
relativizirano, kod njih je sve dobro, grijeh ne postoji, reinkarnirat ćeš se
pa ćeš ponovno. U to vrijeme nisam ni znala što je New Age,
vidjela sam spominju Isusa ali ga nisam mogla spojiti sa drugim njihovim
božanstvima.

Jednostavno nije išlo. I tad se desio prvi šok, mami je dijagnosticiran rak,
agresivan.

Cijeli život sam optimist, i tada sam bila, sve će na koncu biti dobro.

Ona je u biti umrla na izricanju dijagnoze, na hodniku, ja i ona,

oprašta se sa mnom, plačem, ja koja uvijek tješim sad s njom jecam,

više se nije vratila. Koliko god sam se trudila, više nije bilo života osim njene bolesti, nije razmišljala o ničemu, depresija. Nakon par sati dižem se, moj duh se diže, sve će biti dobro, samo treba proći te kemoterapije, ljudi su preživjeli i gore bolesti.

Tad je počelo moje ucjenjivanje Boga, tako slično jednom svjedočanstvu koje sam pročitala, isti slučaj, bolest majke. Moj uvjet Bogu, ja ću 2 puta tjedno hodočastiti u svetište i ići nedjeljom na mise, a ti mi izliječi mamu. To je to, ja sam dobra osoba, Bog će poslušati, tad ću biti prava vjernica.

Mama je umrla nakon pola godine. Ljudi se čude, smirena sam,

ja sam isplakala sve suze prvih mjeseci, ali ja sam mamu nakon što je

umrla i osjećala uza sebe, zato nisam plakala. Počela je kupovina duhovne

literature, ali sada katoličke, pročitala sam tisuće stranica, i da; Isus, Bog,

Sveto Trojstvo - sve ima smisla, Isus je došao otkupiti naše grijeh,

grijev je i te kako realan, shvaćam, to je jedina istina, sad sve razumijem.

U crkvu nisam imala potrebe ići, otišla bih svako 2 mjeseca, zašto?

iskreno ne znam, da sjedim valjda.

I eto, opet šok, umire mi prijateljica, anđeo na zemlji, zašto ona od sviju,

Bože zašto???

Ona se borila, ona je željela živjeti. Pitanja stotinu, tupilo, razočaranje. Ali

opet se bacam na knjige, sve čitam ispočetka, da, Isus, Bog, patnja, križ,

sve to meni jasno ALI. Godina dana prošla, sve ja to razumijem ALI...

Jedne noći idem spavati ali ono ne mogu, nemir, užasan nemir,

egzistencijalan nemir, ne znam kako bih ga opisala, nikad u životu to

nisam osjetila, teret na prsima, kao da me netko pritišće, zgrčena utroba.

Novi dan, opet čitam, kao bolje je, ali pritisak je još tu. Idem spavati,

opet ista priča, užas.

Mislim, poludjet ću ako se ovako nastavi. 12. mjesec, vani kiša, ledeno,

odlazim bolje rečeno trčim na ispovijed, nema nikoga, zvonim. Dolazi

mladi fratar, govorim mu moje stanje i moju istinu: "Ja znam da postoji

Bog, Isus, ALI JA GA NE OSJEĆAM, nema ga, kao da je na nebu, daleko

od svega... plačem, jecam. Fratar mi smireno govori, ali on je tu, on je

živi Bog. Pita me da li idem na misu, ja odgovaram da ne, da odem tu i

tamo, ali i kad odem kao da me nema, ne shvaćam ništa, izgubim se u

mislama.

I kaže mi on, da počnem dolaziti na mise, da su u presvetom sakramentu

Euharistije sadržani istinski i stvarno Tijelo i Krv našega Gospodina Isusa

Krista.

Malo sam se smirila, teret je još tu, poslušat ću fratra.

Odlazim nedjeljom na misu, slušam, ali sad sa zanimanjem,

ušlo mi nešto u uho, ali da li osjećam - 0, ništa.

Do kasno u noć bih radila nešto, pred sebe bih stavila neke filmiće

na laptopu, i počne film Moji dragi anđeli, o Međugorju.

Međugorje, nisam se nikad o njemu pretjerano zanimala,

drugi su me pitali da li imam želju otići, meni bilo svejedno.

Počeo film, malo me zaintrigirao, suze... završio film,

stavljam neki duhovni seminar, crtam, razmišljam,

i kad najedanput neka toplina oko srca, i čujem riječi ali koje dolaze iz

srca **"NEMAJ STRAHA, JER JA SAM S TOBOM"**, obuzme me radost,

bezvremenska, neopisiva, spokoj, mir Božji u koji bih utonula zauvijek.

Kao da lebdim, osjećam da se smijem, blaženi mir, ON JE TU, ISUS JE

TU, ŽIV.

Taj osjećaj neću nikada zaboraviti.

Drugi dan, budim se, sve je drugačije ali teret na prsima još je tu,

shvaćam, to su moji grijesi, 1 pogotovo, koji nosi 99% tereta,

mori me skoro cijeli moj život, ali nikad ga nisam imala hrabrosti izreći,

pokušala sam se oduprijeti toj napasti, uvijek sam padala a poslije se

osjećala tako loše.

Ispovijedi su za mene bile tehničke naravi, par standardnih grijeha i to je

to.

Odlazim, spremna prvi put u životu iskreno se ispovjediti, izričem grijehe,

vraćam se u djetinjstvo, govorim sve što mi je na srcu, plačem. Izlazim iz

ispovjedaonice, drugačija, napokon, laganija i sretnija.

ISUSE, TI SI TU, TI SI CIJELO VRIJEME TU.

Ali naravno, put obraćenja, put je uspona i padova, trnja i kamenja.

Počela me zahvaćati sumnja, možda sam pukla po šavovima,

možda sam to umislila, onaj mali crv sumnje uvukao

se u ovu milost što mi dana. Tek tada sam počela čitati tuđa

svjedočanstva, uvidjela sam da to je to, ipak nisam skrenula, slični su

nam puti.

Ta sumnja je s vremenom potpuno nestala, vidim, moje srce se mijenja,

crkva mi je postala dom, misa mi je postala hrana da idem dalje, ne idem

jer moram idem jer želim, vrijeme tu kao da ne postoji.

Shvatila sam gdje griješim, koliko sam bila ohola, koliko moram biti

ponizna, malena, koliko još moram izgubiti sebe da bih nasljedovala

Isusa. Put je to koji se zove život, i znam, neće biti lako, no napokon sad

sve ima smisla, sad znam što mi je činiti i da je ON, PUT, ISTINA I

ŽIVOT...

Često se uhvatim u razmišljanjima, koliko smo mi ljudi sve zakomplicirali,

koliko smo se navezali na ovaj svijet, na tijelo, karijere, novac, ponos,

na sve ono što nije bitno i što toliko razočarava, i sve će to proći.

A život je tako jednostavan, sročćen u samo 2 zapovijedi ljubavi:

1. Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom

svojom i svom pameti svojom

2. Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.

Slušala sam a nisam čula, gledala sam a nisam vidjela, a Ti, Ti si me

cijelo vrijeme zvao Isuse, hvala Ti što si vjerovao u mene onda kada ja

nisam vjerovala u Tebe.

I kao što su u jednom prijašnjem svjedočanstvu napisane riječi Sv.

Augustina, ne mogu se oduprijeti da ih i ja ne zapišem, jer tako

pogađaju, tako su žive i istinite i nakon tisuću i više godina.

Kasno sam te uzljubio, ljepoto tako stara i tako nova,

kasno sam te uzljubio!

A eto, ti si bio u meni, a ja izvan sebe.

Ondje sam te tražio nasrćući na ta lijepa bića,

koja si stvorio, ja rugoba.

Ti si bio sa mnom, a ja nisam bio s tobom.

Mene su daleko od tebe držale one stvari

koje ne bi postojale kad ne bi bile u tebi.

Zvao si me i vikao, probio si moju gluhoću,

zabljesnuo si, sijevnuo si i rastjerao moju sljepoću,

prosuo si miomiris, a ja sam ga upio da uzdišem za tobom,

okusio sam ga pa gladujem i žedam,

dotakao si me, i zato gorim za tvojim mirom.

Nadam se da će nekome pomoći moje svjedočanstvo,

kao što su meni pomogla vaša.

Molim se dragom Gospodinu za nova obraćenja.

Mir s vama i hvala Isusu navjeke.